

on mulle ühhe kiusaja inglisk läkkitanud, ja sinna nattofessesk aiaks minno assemele, ma lähhan õige rutto so isä jure, rägin asjad ärra, ja ollen silmapilk jälle taggasi.“ „Agga kallis Selam“, ütles tüttarlaps, „se polle jo naero assi, sa julged ärra minna?“ Agga Selam ütles: „Enne tahhan nuhtlusse al surra, kui sinnust sin Ma peäl lahkuda!“ andis ennese mantli prudi ümber, panni ennese kühbara ta pähhä, andis püski kätte ja ütles: „Hoiä ennast ja minno ametid!“ siis läks jookstes ärra.

Tüttarlaps seisib nago naelte otsas, igga silmapilk olli pitkem ta melest kui tund; kui kabbinat wähhä fulis, siis nago wäik olleks temmast läbbi käinud. Roggoni iggawaks läks ta aeg, kui jubba terve tund möda olli ja Selamit weel suggugi nähha. Keik olli wait. Ta mäsis ennast tuggewaminni mantli sisse ja läks wähhä-putkasse; ta hirm läks ikka tuggewamaks. Wimaks ommeti fulis jalla astumisse heält, astus onnist woi putkast wälja — agga ehmatas rogoni ärra:

ei olnud Selam, waid üks upser tuli selle soldatiga, kes Selami assemele piddi sama wähhä peäle; ta põlwed nõtkusid — mötles: „Oh Selam! mis sinnust nüüd saab!“ — Mehhed tullid liggi, ja Maria (se olli tüttarlapse nimmi) katsus keigest joust jämmedat heält tehha ja ütles seätud soldati sanad. Agga upser tundis kohhe ärra, et se tüttarlapse heäl olli, ja küsis: „Mis temp se on? Kus soldat?“ Ja kiskus mantli tüttarlapse seljast ärra. Wärrisedes langes Maria upseri jalge ette, pallus Jummalä pärast armo ja hallastust, ja räkis upserile luggu otsast otsani selgeste ülles. Siis tuli selle peäle ka jubba Selam wälja. (Ta olli selle rahhaga, mis ta nattofesse aia eest sanud, Maria isä wöllad ärratasfunud, ja ka kossimisse kauba selgeks teinud, — agga ei teädnud, mis ees otas, ja olli agga rõmus.) Agga nago nuiaga olleks ta pähhä lödud, kui ta upseri näggi ja Maria ta jalge ees nutwad; ta astus liggi, ja ütles: „Selttimehhed! teie teate kül, et ma omma wähhä-